

Liefde die het verleden geneest Love that heals the past

Christian Science Sentinel, jaargang 111, nummer 18

Marci Martin

Ware liefde is machtig. Dat werd me onverwachts en op een speciale manier duidelijk gemaakt toen mijn man en ik ons eerste kind hadden geadopteerd. Wat ik toen leerde en voelde is me bijgebleven. Die les in liefde was overigens al begonnen voor de adoptie plaatsvond.

Toen ik zeven was verliet mijn vader ons. Ik was erg aan hem verknocht. Mijn moeder, twee oudere broers en ik bleven alleen achter zonder enige ondersteuning of inkomsten. Ik miste mijn vader heel erg en mijn moeder zei nooit iets kritisch om mijn gedachten over hem te veranderen. Pas nadat in de Tweede Wereldoorlog het vliegtuig van mijn oudste broer was neergestort, zag ik mijn vader weer. Ik was toen dertien en ik wilde hem zo graag zien. Dus ik nam de trein naar de stad waar hij woonde met zijn nieuwe vrouw. Tijdens mijn verblijf daar nam hij me een paar keer mee naar zijn werk. Het was echt geweldig bij hem te zijn.

Op een dag vroeg ik hem of hij een paar kousen voor me wilde kopen omdat mijn enige paar stuk was. Hij zei dat hij geen geld had. Maar de volgende dag kocht hij wel parfum voor zijn vrouw. Ik was geschokt en pijnlijk getroffen en ik was ervan overtuigd dat hij uiteindelijk toch niet van me hield. Ik vroeg meteen of ik naar huis kon gaan en daar had hij geen bezwaar tegen. Ik wilde me onze gelukkige tijd samen blijven herinneren, maar droefheid en verontwaardiging nam over. Dus probeerde ik maar helemaal niet **meer** aan hem te denken.

Ik groeide op. Vader verraste me zelfs door onverwachts naar mijn huwelijk te komen. Dat bracht echter geen verandering in mijn houding ten opzichte van hem.

Nadat ik door mijn man in aanraking gekomen was met Christian Science, veranderde mijn leven radicaal. Ik had veel genezingen door gebed. En ik leerde dat de genezende liefde van Christus, die ons leiding geeft en voor ieder van ons zorgt, altijd aanwezig is. Maar het leek wel of ik niet in staat was de vroegere ervaringen met mijn vader los te laten.

Vijftien jaar later adopteerden mijn man en ik ons babydochtertje. Op een dag, vol van liefde en dankbaarheid voor dit lieve kindje, dacht ik opeens aan mijn vader. En ik zei tot mezelf: "Nu ben je zelf een ouder, en hopelijk zul je een goede ouder zijn, maar ouders maken soms fouten – zoals je vader."

Kon ik vergeven en vergeten? Ik kende Jezus' gebod onze naaste lief te hebben, en ik wist dat mijn vader daar zeker ook bijhoorde (zie Matth. 22:39). Mijn antwoord moest dus *ja* zijn. Het was tijd om te vergeven en hem deel te maken van mijn familie.

Terugdenkend heb ik me gerealiseerd, dat in die tijd bepaalde ideeën over Jezus in *Wetenschap en Gezondheid* mijn gedachten beïnvloed hadden. Bijvoorbeeld de uitspraak van Mary Baker Eddy: "Jezus aanschouwde in de Wetenschap de volmaakte mens, die voor hem zichtbaar was, waar door stervelingen een zondig, sterfelijk mens wordt gezien. In deze volmaakte mens zag de Verlosser Gods eigen gelijkenis en deze juiste kijk op de mens genas de zieken" (blz. 476-477). Ik weet nog dat ik toen besepte dat ik de deur naar het verleden moest sluiten en mijn vader zien als iemand die ik kon liefhebben. Ook dacht ik over de noodzaak onzelfzuchtige liefde te tonen, wat ik geleerd had in mijn studie van Christian Science.

Voor andere vertalingen in het Nederlands, zie <http://www.spirituality.com/csheraut>

Plotseling besepte ik dat onzelfzuchtige liefde door niets – zelfs niet door ervaringen in het verleden – kan worden weerhouden. Mijn denken veranderde ogenblikkelijk en ik nam de beslissing contact te zoeken met mijn vader. Dit was zo bevrijdend en het praktische bewijs van de waarheid van de woorden: “Alles wat de gedachten van de mens in het spoor van onzelfzuchtige liefde houdt, ontvangt rechtstreeks de goddelijke macht” (*Wetenschap en Gezondheid*, blz. 192). Mijn man was blij deze verandering in mij te zien. Ik had mijn vaders adres nog en nodigde hem uit te komen en zijn kleindochter te zien.

En hij kwam. Het leek alsof het verleden was uitgewist en er een nieuwe relatie was ontstaan. Drie jaar later, nadat we onze zoon hadden geadopteerd, bezochten we vader. Oude gevoelens hadden plaats gemaakt voor nieuwe genegenheid, die ook voor zijn vrouw gold.

Sindsdien heb ik me gerealiseerd door verdere studie van Christian Science, dat ik nooit zonder vader was geweest omdat God altijd bij me was, een liefhebbende Vader en Moeder. Ik heb ook begrepen dat God ons toont hoe wij onze eigen fouten kunnen verbeteren. Die gedachte kwam tot me op een manier die ik makkelijk kon begrijpen en accepteren – door de zuivere liefde die ik voelde voor mijn eigen kinderen. De verontwaardiging en wrok ten opzichte van mijn vader moest genezen worden en door die onzelfzuchtige moederliefde, voelde en begreep ik dat er in liefde geen plaats is om anderen te veroordelen.

Nu denk ik aan vader met niets anders dan liefde. En ik ben ervan overtuigd dat deze ware “onzelfzuchtige liefde” de goddelijke Liefde is, die de macht heeft vrede en harmonie te brengen in alle relaties.

Marci Martin, Tuscon, Arizona, V.S.